

Dorina Chiriac:

„Noroc cu „sfânta nimereală””

Iluzia comică, montarea lui Alexandru Darie, a fost, pe bună dreptate, premiata de UNITER cu distincția „spectacolul anului” (teatral) 1999–2000. Pe Dorina Chiriac o cunoaște multă lume din „Terminus Paradis”, filmul lui Lucian Pintilie, prezentat la Veneția.

Am 26 de ani, sunt Vărsător. Sunt bucureșteancă. Am intrat „din prima” la Institut. Am absolvit clasa profesorilor Sanda Manu, Gheorghe Visu și Florin Anton. În 1995, m-am prezentat la concursul de la Teatrul de Comedie și, de atunci, joc aici. S-a scris despre mine că am „prestații” deosebite în roluri mici. Jucasem prea puțin ca să îmi permit să sper la rolul din „Terminus Paradis”. Eram convinsă că n-o să fac film, așa mi s-a spus, că am o față prea mobilă și, tocmai de asta, n-am dat nici o probă de film. Dar voiam foarte mult să-l cunosc pe Lucian Pintilie și am avut noroc cu „sfânta nimereală”! Există și regizori care, văzându-te în roluri mici, îți oferă o șansă pentru o partitură importantă. O dată cu Pintilie, a fost prima mea întâlnire cu camera de filmat.

Probabil că în urma acestui rol ai fost distribuită de Alexandru Darie... Nu. Alexandru Darie mă văzuse în rolul Arcașului din *Lysistrata*.

Și eu cred că ai putea să joci roluri în travesti.

Am jucat *Micul lord*, la Teatrul „Ion Creangă”; făcusem un pariu cu mine că un copil se poate „juca” extrem de sincer, și mi-a ieșit. Spectacolul m-a hrănit pentru mult timp de-atunci încolo. Am avut noroc că au venit

roluri unul după altul, n-am avut timp să ajung la depresie.

Ce crezi că ai avut în plus față de atâtea altele care ar fi dorit să joace la Lucian Pintilie și la Alexandru Darie?

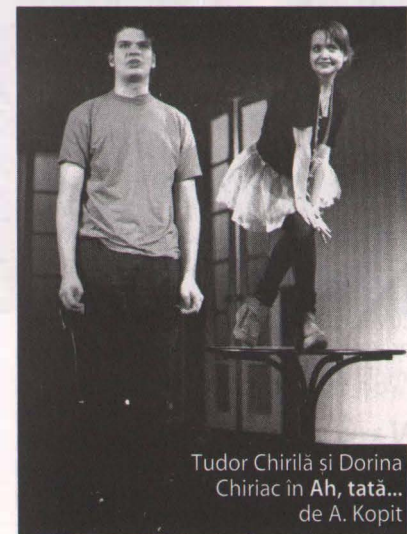
Cred că am în plus vreo 15 centimetri în minus! Aceste două întâlniri au fost cruciale pentru mine. Nu am crezut niciodată că am ceva în plus, ci că am „altceva”. Nu mă gândesc mai departe de mâine, ca să nu fiu dezamăgită. Lucrurile pe care nu pot să le fac cu profesionalism... nu le fac deloc.

Cum te simți în postura de anti-star?

Mă simt foarte bine cu mine. Ne-am întrebat între noi: „Ce ne facem dacă vine, în Teatrul de Comedie, una înaltă, blondă, frumoasă și... proastă!” Și am răspuns: „Ce să facem? Mai citim o carte!”

Ești mult-invidiata prietenă a actorului Tudor Chirilă. Cum l-ai cucerit și ce planuri aveți?

Mă consider norocoasă și nu vreau să fiu altcumva decât așa cum sunt. N-am timp de iubire la modul „beverlyhillist”, dar îmi asum prețul. Nu ne facem planuri, dar data viitoare, la Cannes, ne-am promis să mergem împreună.

Tudor Chirilă și Dorina Chiriac în *Ah, tată...* de A. Kopit

Tudor Chirilă:

„Sub semnul Eclipsei”

Sunt bucureștean, născut la 28 mai 1974, în Gemeni. Am urmat Liceul „Neculce”, l-am început la o clasă cu profil tehnic și l-am terminat la una umanistă. Am studiat clarinetul la Școala de protocol. Era o alternativă: să mă înscriu în fanfara școlii ca să nu recit poezii

„patriotice”. Am intrat, din „prima” la A.T.F., clasa prof. Florin Zamfirescu; m-am pregătit cu Mihaela Juvara. În formația „Vama Veche” cânt din 1996, când am terminat facultatea. Jucam în *Mireasa mută*, personajul Spirt. Apoi n-am mai repetat nimic, n-a mai apărut ceva

nou, așa că am fost fericit când am fost distribuit în *Pălăria* lui Horațiu Mălăele, într-un rol la limita travestului. Puteam să devin vulgar, tocmai asta era greutatea, să am măsură. *Pălăria* a fost urmată de colaborarea cu Ducu Darie, care mă știa de mic, ca pe „copilul mamei” – Iarina